Raad van State

200706436/1.
Datum uitspraak: 22 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaken nrs. 06/62828 en 06/62822 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 9 augustus 2007 in de gedingen tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden, op 28 november 2006 verzonden, besluiten heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aanvragen van (hierna afzonderlijk: de moeder onderscheidenlijk de zoon, tezamen aangeduid als: de vreemdelingen) om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 9 augustus 2007, verzonden op 10 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, (hierna: de rechtbank) de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) opnieuw op de aanvragen beslist met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 7 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de grieven 1 tot en met 6 klaagt de staatssecretaris dat, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister de op 28 november 2006 verzonden besluiten, gezien de verklaringen van de vreemdelingen en de gronden van beroep, onvoldoende heeft gemotiveerd en zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat die verklaringen positieve overtuigingskracht missen. De staatssecretaris betoogt hiertoe dat, samengevat weergegeven, de rechtbank bij de beoordeling van de aan voormelde besluiten ten grondslag gelegde motivering een onjuist toetsingskader heeft aangelegd.

2.2. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28, afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.
Het is derhalve aan de desbetreffende vreemdeling om hetgeen door hem aan zijn aanvraag ten grondslag is gelegd tegenover de minister aannemelijk te maken.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de desbetreffende vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of

identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die voor de beoordeling van zijn aanvraag noodzakelijk zijn, tenzij hij aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.2.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 27 januari 2003 in zaak nr. 200206297/1, JV 2003/103), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van hetgeen door de desbetreffende vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren is gebracht, maar niet met bewijsmateriaal is gestaafd, tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. Indien aan een vreemdeling een van de omstandigheden als genoemd onder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000 is tegengeworpen, mogen ingevolge het eerste lid, mede gezien de geschiedenis van de totstandkoming van dat artikel (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998/99, 26 732, nr. 3, blz. 40-41) en volgens de voor de uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van die vreemdeling, om het geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval een positieve overtuigingskracht uitgaan. Bij de beantwoording van de vraag of daarvan in een concreet geval sprake is, komt de minister beoordelingsvrijheid toe.

Eveneens eerder heeft de Afdeling overwogen (de uitspraak van 4 mei 2006 in zaak nr. 200509551/1, JV 2006/246) dat de rechter het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas of onderdelen daarvan moet toetsen aan de eisen die het recht daaraan stelt, in het bijzonder wat betreft de zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering ervan. De te stellen motiveringseisen dienen daarbij op evenbedoeld toetsingskader aan te sluiten.

2.2.2. Het oordeel van de rechtbank dat de minister in redelijkheid aan de vreemdelingen artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft kunnen tegenwerpen, is in hoger beroep niet bestreden.

In de op 28 november 2006 verzonden besluiten en de daarin ingelaste voornemens heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat de vreemdelingen bevreemdingwekkende, tegenstrijdige of ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over de relatie van de moeder met (hierna: , het contact dat ze met hem onderhield, zijn problemen in het land van herkomst, de aangifte bij de politie naar aanleiding van zijn verdwijning, alsmede de door de moeder ondergane verkrachting en haar ontvoering. Aan dit standpunt heeft de minister, samengevat weergegeven, ten grondslag gelegd dat de verklaringen van de vreemdelingen op verschillende punten afwijken van hetgeen heeft verklaard. Voorts heeft de minister in aanmerking genomen dat onwaarschijnlijk is dat de moeder pas twee jaar na de verdwijning van aangifte bij de politie heeft gedaan en dat niet valt in te zien dat zij voorafgaand aan haar verkrachting zonder aarzeling in de auto is gestapt bij de drie mannen die haar eerder hadden achtervolgd. Evenzeer heeft de minister van belang geacht dat het niet geloofwaardig is dat de zoon, nadat de moeder hem had

gewaarschuwd om voorzichtig te zijn, zonder enige vraag te stellen bij de ontvoerders in een auto is gestapt om naar een verjaardagsfeest te gaan waarvan de moeder hem niets had verteld, maar waarbij zij wel aanwezig zou zijn. Daarnaast heeft de minister in aanmerking genomen dat de zoon niets af weet van de problemen van de moeder, terwijl zij heeft verklaard dat zij na de gestelde verkrachting 20 dagen thuis is gebleven. Op basis hiervan en van wat hem over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is, heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas zodanige hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden bevat dat er geen positieve overtuigingskracht van uitgaat.

De rechtbank heeft hieromtrent overwogen dat, samengevat weergegeven, niet zonder meer kan worden aangenomen dat de verklaringen van de vreemdelingen met die van tegenstrijdig zijn, dat niet is uitgesloten dat de feitelijke relatie met de moeder met een formele relatie heeft verward en dat het niet zonder meer onaannemelijk is dat hij onbekend is met de zoon. Voorts acht de rechtbank onvoldoende onderbouwd waarom de minister het ongeloofwaardig acht dat de moeder pas twee jaar na de verdwijning bij de politie aangifte heeft gedaan en dat zij voorafgaand aan haar verkrachting zonder aarzeling bij de drie mannen in de auto is gestapt.

2.2.3. Door aldus te overwegen heeft de rechtbank niet onderkend dat met inachtneming van het hiervoor onder 2.2.1 weergegeven toetsingskader geen grond bestaat voor het oordeel dat de motivering waarop het standpunt van de minister berust in haar totaliteit bezien inconsistent is en evenmin voor het oordeel dat deze motivering als zodanig niet de conclusie kan dragen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht mist. De door de rechtbank gekozen beoordelingswijze, waarbij elk van de elementen van het asielrelaas afzonderlijk wordt beoordeeld en gewaardeerd, strookt dan ook niet met het hier toe te passen toetsingskader en leidt er bovendien toe dat niet meer centraal staat de ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 op de vreemdelingen rustende last het asielrelaas aannemelijk te maken, doch dat van de minister wordt verlangd de verklaringen van de vreemdelingen op de aan de orde gestelde onderdelen gemotiveerd te weerleggen.

De grieven 1 tot en met 6 slagen.

2.3. De grieven 7 en 8 hebben geen zelfstandige betekenis en behoeven derhalve geen afzonderlijke bespreking.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zullen de beroepen tegen de op 28 november 2006 verzonden besluiten worden beoordeeld in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4.1. De omstandigheid dat, zoals de vreemdelingen hebben aangevoerd, de asielrelazen van de neven van wel geloofwaardig zijn geacht, leidt niet tot het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het

standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdelingen positieve overtuigingskracht ontbeert, aangezien de asielrelazen van de neven slechts deels zien op problemen waarop ook de vreemdelingen zich beroepen. Daar komt bij dat de minister, anders dan in het geval van de vreemdelingen, die neven geen van de omstandigheden als genoemd onder artikel 31, tweede lid, van de Vw 2000 heeft tegengeworpen en dus, zoals hiervoor onder 2.2.1 is overwogen, voor de minister een ander beoordelingskader, en voor de rechter een ander toetsingskader van toepassing is.

2.5. De inleidende beroepen van de vreemdelingen zullen alsnog ongegrond worden verklaard.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

I. verklaart het hoger beroep gegrond;
II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 9 augustus 2007 in zaken nrs. 06/62828 en 06/62822;
III. verklaart de in die zaken ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. R. van der Spoel, Leden, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

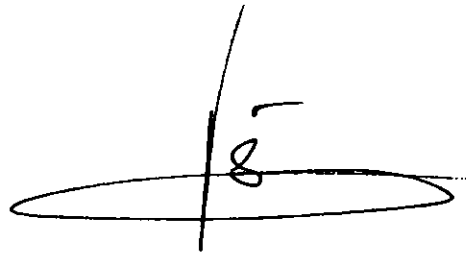
w.g. Lubberdink
Voorzitter

w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 januari 2008

282-523.
Verzonden: 22 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummers: AWB 06/62828 en AWB 06-62822
Datum uitspraak: 09 augustus 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer

geboren op
v-nummer
van Armeense nationaliteit,
eisers,
gemachtigde mr. A. Portier,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluiten van 28 november 2006 heeft verweerder de aanvragen van eisers van 13 december 2005 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen.

Op 22 december 2006 hebben eisers beroep ingesteld tegen deze besluiten.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd.

De openbare behandeling van de beroepen heeft plaatsgevonden ter zitting van 28 juni 2007. Eisers zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. D.B. Deckers.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2. Ter staving van hun asielaanvragen hebben eisers, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Vanaf 2002 heeft eiseres problemen gekregen. Zij kon vanaf dat moment geen contact meer krijgen met haar man, de heer [redacted], en is eind november 2004 naar de politie gegaan om informatie over haar man te vragen. Eiseres heeft aangifte gedaan van vermissing van haar man. In juli 2005 is eiseres met drie onbekende mannen meegegaan in een auto en vervolgens op een afgelegen plek door een van hen verkracht. Eiseres vermoedt dat dit te maken heeft met de heer [redacted], met wie zij in 1982 is getrouwd. Op 23 augustus 2005 is eiser door onbekende mannen ontvoerd. Eiseres diende naar het politiebureau te gaan om daar een verklaring te ondertekenen, waarin zij aangaf niet meer op zoek te zijn naar de heer [redacted]. Eiseres heeft de verklaring ondertekend en eiser werd vervolgens op 24 augustus 2005 vrijgelaten.

3. Verweerder heeft de aanvragen afgewezen en heeft daaraan het volgende, kort samengevat, ten grondslag gelegd. Eisers hebben onvoldoende documenten overgelegd om de nationaliteit, identiteit, reisroute en het asielrelaas te kunnen vaststellen. Eisers hebben niet aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van de documenten niet aan hen is toe te rekenen. Voorts ontberen de door eisers afgelegde verklaringen omtrent de problemen en de daaruit voortvloeiende gebeurtenissen positieve overtuigingskracht en worden deze verklaringen ongeloofwaardig geacht.

4. Hiermee kunnen eisers zich niet verenigen en daartoe wordt het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Eisers zijn van mening dat zij voldoende documenten hebben overgelegd en dat het aan hen niet toe te rekenen is voor zover zij niet de door verweerder verlangde documenten heeft kunnen overleggen. Voorts stellen eisers dat zij niet inconsistent hebben verklaard.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. De rechtbank ziet zich allereerst voor de vraag gesteld of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de relazen van eisers ongeloofwaardig zijn.

7. Op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij de beoordeling van de aanvraag (mede) betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- en of identiteitsdocumenten dan wel andere documenten heeft, tenzij het ontbreken daarvan niet aan hem is toe te rekenen. Eiseres heeft een huwelijksakte en een militair boekje overgelegd. Een paspoort heeft zij niet kunnen overleggen omdat zij dit heeft moeten afgeven aan de reisagent. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen stellen dat met name een paspoort een document is dat de identiteit of nationaliteit van een persoon kan aantonen en dat het op de weg had gelegen van eiseres om dit document aan de Nederlandse autoriteiten te overleggen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiseres niet aannemelijk gemaakt dat zij gedwongen is haar paspoort aan de reisagent af te geven zodat verweerder in redelijkheid het ontbreken van het paspoort heeft kunnen toerekenen aan eiseres.

Ten aanzien van de overige documenten merkt de rechtbank op dat het aan verweerder is om te bepalen welke documenten relevant zijn voor de beoordeling van de aanvraag en ter onderbouwing daarvan hadden kunnen en moeten worden overgelegd. Dat neemt echter niet weg dat, nu eiseres een militair boekje heeft overgelegd, dat mogelijk als identiteitsdocument kan worden aangemerkt, nu het door de autoriteiten is afgegeven en een pasfoto van eisers bevat, verweerder toereikend moet motiveren waarom dit in dit geval als identiteitsdocument onvoldoende is. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dat in dit geval niet draagkrachtig gemotiveerd.
De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid de geboorteakte van eiser als onvoldoende heeft kunnen beschouwen om de identiteit en nationaliteit vast te stellen. Eisers hebben voorts geen enkel document overgelegd ter staving van de reisroute en geen consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen omtrent hun reis afgelegd. Verweerder heeft hierbij ondermeer kunnen betrekken dat eisers niet wisten door welke landen zij zijn gereisd en in welke de plaats in Nederland ze zijn aangekomen.Derhalve kan verweerder in redelijkheid aan eiser het ontbreken van identiteitsdocumenten en aan eisers het ontbreken van reisdocumenten, zoals beschreven is in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000, tegenwerpen en moet van het asielrelaas positieve overtuigingskracht uitgaan. .

8. Blijkens de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (verder: de Afdeling) van 27 januari 2003 (JV 2003/103) brengt het toerekenbaar ontbreken van documenten mee dat op voorhand afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Waar verweerder in beginsel het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar pleegt aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is, geldt indien zich een van de omstandigheden als opgesomd in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 voordoet, een extra voorwaarde. Blijkens de eenvermelde uitspraak van de Afdeling mogen in dat geval in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

9. Met inachtneming van de terughoudendheid die de rechtbank moet betrachten ten aanzien van de beoordeling door verweerder is de rechtbank gelet op de verklaringen van eiseres en de gronden van beroep van oordeel dat verweerder het bestreden besluit onvoldoende heeft gemotiveerd. De rechtbank acht hiertoe het volgende redengevend.

10. Verweerder heeft aan eiseres tegengeworpen dat haar verklaringen omtrent de gebeurtenissen die aanleiding waren het land van herkomst te verlaten tegenstrijdig zijn met hetgeen de heer in zijn gehoren zou hebben verklaard. Zo heeft eiseres verklaard dat de heer na de oorlog in 1996 problemen heeft gekregen. De heer zou hebben verklaard dat hij pas na 2002 problemen heeft gekregen. Nu eiseres niet nader is gevraagd en dus heeft verklaard omtrent de aard en de omvang van deze problemen, kan niet zonder meer worden aangenomen dat de verklaringen van eiseres en de heer tegenstrijdig zijn. Dit geldt temeer nu vast staat dat de problemen die de heer heeft ondervonden samenhingen met het feit dat zijn moeder van Azari-afkomst was. Gelet op wat algemeen bekend is uit onder meer de Ambtsberichten van Buitenlandse Zaken met betrekking tot het lot van personen van gemengde afkomst in Armenië, is het geenszins onaannemelijk dat eiseres duidt op dezelfde problemen die de heer uiteindelijk in 2002 deden besluiten zijn land te verlaten.
In dit verband wijst de rechtbank erop dat de verklaring van eiseres in elk geval met betrekking tot het tijdstip waarop de heer zijn land verlaten heeft nauwkeurig

overeenstemt met hetgeen de heer hierover heeft verklaard, zodat van enige tegenstrijdigheid in dat opzicht geen sprake is.

11. Voorts acht verweerder eiseres ongeloofwaardig in haar verklaringen omtrent haar huwelijk en contacten met de heer en acht verweerder het niet aannemelijk dat de heer niet wist van de zoon van eiseres. Allereerst merkt de rechtbank op dat het enkele feit dat de heer heeft verklaard dat dit huwelijk is geëindigd, terwijl eiseres stelt dat dit niet het geval is, niet zonder meer betekent dat eiseres hieromtrent onjuist verklaart. Niet uitgesloten is dat de heer de feitelijke situatie, namelijk dat hij gescheiden leefde van zijn vrouw, verwart heeft met de formele situatie. In dit verband verdient opmerking dat het feit dat de echtelieden gescheiden zouden zijn op geen enkele wijze schriftelijk is onderbouwd, zodat niet zonder meer van de juistheid van het standpunt van de heer kan worden uitgegaan.
Hetgeen verweerder stelt omtrent de onbekendheid ven de heer met de geboorte van de zoon van eiseres is niet zonder meer onaannemelijk. Vast staat dat de heer niet de vader is van deze zoon, dat de reden van de scheiding tussen eiseres en de heer onder meer is gelegen in het feit dat zij van de heer geen kinderen kon krijgen en dat eiseres en de heer elkaar na de scheiding hooguit een paar maal per jaar zagen. Onder deze omstandigheden is het zeer wel denkbaar dat de heer niets heeft geweten van de geboorte van de zoon van eiseres.

12. Verweerder stelt zich voorts op het standpunt dat eiseres tegenstrijdig althans niet volledig verklaard heeft omdat zij anders zou hebben verklaard over de ligging van de winkel dan de heer De rechtbank is echter van oordeel dat eiseres een allerminst onaannemelijke verklaring heeft gegeven voor het feit dat zij een andere straat heeft genoemd dan de heer aangezien zij stelt dat de winkel op de hoek van beide straten is gelegen. Nu verweerder niet heeft onderzocht of er objectieve bewijzen zijn die deze verklaringen weerspreken, kan hij deze tegenstrijdigheid niet aan eiseres tegenwerpen, noch stellen dat zij met gegevens moet komen die haar lezing onderbouwen.

13. Verweerder werpt eiseres tegen dat zij pas twee jaar nadat zij bij de oom van de heer geïnformeerd had waar de heer gebleven was, aangifte heeft gedaan bij de politie van vermissing van de heer en acht derhalve de verklaring van eiseres hieromtrent ongeloofwaardig. De rechtbank acht onvoldoende onderbouwd door verweerder waarom dit ongeloofwaardig geacht wordt. Eiseres heeft hierover immers verklaard dat zij lange tijd door de oom van de heer in het ongewisse is gelaten omtrent de verblijfplaats van de heer en dus niet eerder aanleiding zag zich tot de politie te wenden.
Voorts acht de rechtbank onvoldoende onderbouwd door verweerder waarom verweerder het vreemd vindt dat de politie naar opkeek toen eiseres de naam van de heer noemde. Gelet op hetgeen ter zitting duidelijk is geworden omtrent de wijze waarop de heer door de politie is behandeld, is het niet denkbeeldig dat de desbetreffende politieambtenaren zich de heer na twee jaar nog (goed) konden herinneren en onaangenaam verrast waren toen naar hem geïnformeerd werd. In dit licht bezien is de stelling van verweerder onvoldoende en slechts door vermoedens onderbouwd.

14. Verweerder heeft eiser tegengeworpen dat deze niet geloofwaardig is in zijn verklaring omtrent zijn ontvoering. Verweerder vindt het vreemd dat eiser mee gegaan is met drie onbekende mannen maar naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder onvoldoende onderbouwd waarom deze verklaring ongeloofwaardig geacht dient te worden. Dit temeer nu zijn verklaring op een groot aantal details strookt met hetgeen eiseres dienaangaande heeft verklaard.

15. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen komen tot ongeloofwaardigheid van de verklaringen. Hetgeen partijen overigens nog over en weer hebben aangevoerd behoeft gelet op het voorgaande thans geen bespreking

16. Derhalve zijn de beroepen gegrond wegens schending van het motiveringsvereiste (artikel 3:46 van de Awb). Verweerder zal nieuwe besluiten moeten nemen met inachtneming van deze uitspraak. Er bestaat aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

De beslissing

De rechtbank

verklaart de beroepen gegrond;

vernietigt de besluiten van 28 november 2006;) Afw. bzsl. 13/12/'05

draagt verweerder op binnen zes weken nieuwe besluiten te nemen met inachtneming van deze uitspraak;

veroordeelt verweerder in de proceskosten van eisers ten bedrage van € 644, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als de rechtspersoon die deze kosten dient te voldoen aan eisers.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C. van Linschoten en in het openbaar uitgesproken op 09 augustus 2007 in tegenwoordigheid van mr. M. van Esveld als griffier.

de griffier

M. Esveld

de rechter

VERZONDEN OP

10 AUG 2007

Voor fotocopie conform

De Griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

Rechtsmiddel:
Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

Justitie Immigratie- en Naturalisatiedienst

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
7 SEP 2007
ZAAKNR.
AAN:
BEHANDELD: DD: PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. R.J.M.F.P. Wouters,
ambtenaar ten departemente

Inzake:

met IND-kenmerk 0512.13.0113 en 0512.13.0139
verweerders
gemachtigde: mr. A. Portier
advocaat te Arnhem

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem
van 9 augustus 2007
met de kenmerken Awb 06/62828 en Awb 06/62822

Procesvertegenwoordiging
's-Hertogenbosch
Magistratenlaan 222
5223 MA 's-Hertogenbosch

Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch

mr. R.J.M.F.P. Wouters
073 - 888 30 58

1 Inleiding

De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Arnhem van 9 augustus 2007, verzonden op 10 augustus 2007, met de kenmerken AWB 06/62828 en AWB 06/62822 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank de beroepen tegen de beschikkingen van 28 november 2006 gegrond heeft verklaard, deze beschikkingen heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak binnen zes weken nieuwe besluiten te nemen op de aanvragen en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

2.1 Op 13 december 2005 hebben verweerders aanvragen om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, van de Vreemdelingenwet ingediend. Bij besluiten van 28 november 2006 zijn deze aanvragen afgewezen.

2.2 Op 22 december 2006 hebben verweerders beroep ingesteld tegen deze besluiten.

2.3 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank deze beroepen gegrond verklaard.

3 Standpunt van de Staatssecretaris

3.1 De Staatssecretaris is van oordeel dat de besluiten van 28 november 2006 rechtens juist zijn. Met het oog daarop hadden de beroepen tegen deze besluiten ongegrond dienen te worden verklaard.

3.2 De Staatssecretaris heeft acht grieven tegen de uitspraak. Deze grieven richten zich tegen de wijze van toetsing door de rechtbank van de beoordeling van de geloofwaardigheid door de Staatssecretaris in *rechtsoverwegingen 9 tot en met 14*.

Grief 1

3.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 9 van de bestreden uitspraak:

> "Met inachtneming van de terughoudendheid die de rechtbank moet betrachten ten aanzien van de beoordeling door verweerder is de rechtbank gelet op de verklaringen van eiseres en de gronden van beroep van oordeel dat verweerder het bestreden besluit onvoldoende heeft gemotiveerd. De rechtbank acht hiertoe het volgende redengevend."

Grief 2

3.4 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 10 van de bestreden uitspraak:

> "Nu eiseres niet nader is gevraagd en dus heeft verklaard omtrent de aard en de omvang van deze problemen, kan niet zonder meer worden aangenomen dat de verklaringen van eiseres en de heer tegenstrijdig zijn. Dit geldt temeer nu vast staat dat de problemen die de heer heeft ondervonden samenhingen met het feit dat zijn moeder van Azeri-afkomst was. Gelet op wat algemeen bekend is uit onder meer de ambtsberichten van Buitenlandse Zaken met betrekking tot het lot van personen van gemengde afkomst in Armenië, is het geenszins onaannemelijk dat eiseres duidt op dezelfde problemen die de heer uiteindelijk in 2002 deden besluiten zijn land te verlaten. In dit verband wijst de rechtbank erop dat de verklaring van eiseres in elk geval met betrekking tot het tijdstip waarop de heer zijn land verlaten heeft nauwkeurig overeenstemt met hetgeen de heer hierover heeft verklaard, zodat van enige tegenstrijdigheid in dat opzicht geen sprake is."

Grief 3

3.5 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 11 van de bestreden uitspraak:

> "Allereerst merkt de rechtbank op dat het enkele feit dat de heer heeft verklaard dat dit huwelijk is geëindigd, terwijl eiseres stelt dat dit niet het geval is, niet zonder meer betekent dat eiseres hieromtrent onjuist verklaart. Niet uitgesloten is dat de heer de feitelijke situatie, namelijk dat hij gescheiden leefde van zijn vrouw, verwart heeft met de formele situatie. In dit verband verdient opmerking dat het feit dat de echtelieden gescheiden zouden zijn op geen enkele wijze schriftelijk is onderbouwd, zodat niet zonder meer van de juistheid van het standpunt van de heer kan worden uitgegaan. Hetgeen verweerder stelt omtrent de onbekendheid van de heer met de geboorte van de zoon van eiseres is niet zonder meer onaannemelijk. Vast staat dat de heer niet de vader is van deze zoon, dat de reden van de scheiding tussen eiseres en de heer onder meer gelegen is in het feit dat zij van de heer geen kinderen kon krijgen en dat eiseres en de heer elkaar na de scheiding hooguit een paar maal per jaar zagen. Onder deze omstandigheden is het zeer wel denkbaar dat de heer niets heeft geweten van de geboorte van de zoon van eiseres."

Grief 4

3.6 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 12 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank is echter van oordeel dat eiseres een allerminst *onaannemelijke verklaring heeft gegeven voor het feit dat zij een andere* straat heeft genoemd dan de heer aangezien zij stelt dat de winkel op de hoek van beide straten is gelegen. Nu verweerder niet heeft onderzocht of er objectieve bewijzen zijn die deze verklaringen weerspreken kan hij deze tegenstrijdigheid niet aan eiseres tegenwerpen, noch stellen dat zij met gegevens moet komen die haar lezing onderbouwen."

Grief 5

3.7 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 13 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank acht onvoldoende onderbouwd door verweerder waarom dit ongeloofwaardig geacht wordt. Eiseres heeft hierover immers verklaard dat zij lange tijd door de oom van de heer in het ongewisse is gelaten omtrent de verblijfplaats van de heer en dus niet eerder aanleiding zag zich tot de politie te wenden. Voorts acht de rechtbank onvoldoende onderbouwd door verweerder waarom verweerder het vreemd vindt dat de politie raar opkeek toen eiseres de naam van de heer noemde. Gelet op hetgeen ter zitting duidelijk is geworden *omtrent de wijze waarop de heer door de politie is behandeld, is* het niet denkbeeldig dat de desbetreffende politieambtenaren zich de heer na twee jaar nog (goed) konden herinneren en onaangenaam verrast waren toen naar hem geïnformeerd werd. In dit licht bezien is de stelling van verweerder onvoldoende en slechts door vermoedens onderbouwd."

Grief 6

3.8 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 14 van de bestreden uitspraak:

"Verweerder vindt het vreemd dat eiser mee gegaan is met drie onbekende mannen maar naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder onvoldoende onderbouwd waarom deze verklaring ongeloofwaardig geacht dient te worden. Dit temeer nu zijn verklaring op een groot aantal details strookt met hetgeen eiseres dienaangaande heeft verklaard."

Algemene toelichting op grief 1 tot en met 6

3.9 Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de desbetreffende vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitsdocumenten, dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij deze aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

3.10 In rechtsoverweging 7 heeft de rechtbank met inachtneming van voormoemd toetsingskader overwogen dat de Staatssecretaris in redelijkheid aan verweerders het toerekenbaar ontbreken van documenten in de zin van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw heeft kunnen tegenwerpen.

3.11 Als zich de omstandigheid voordoet, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II, 1998-1999, 26 732, p.40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van de desbetreffende vreemdeling om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

Zie:
- *AbRS, 27 januari 2003, 200206297, JV 2003/103.*

3.12 In rechtsoverweging 8 heeft de rechtbank voornoemd toetsingskader correct weergegeven.

3.13 Blijkens het gestelde in paragraaf C14/3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 pleegt de Staatssecretaris het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

3.14 Bij de toepassing van dit beleid in een concreet geval komt de Staatssecretaris beoordelingsruimte toe. De Staatssecretaris beoordeelt de geloofwaardigheid van het asielrelaas op basis van uitvoerige gehoren en vergelijking met het relaas met al datgene, wat de Staatssecretaris over de situatie in het land van herkomst weet uit ambtsberichten en andere objectieve bronnen en wat hij eerder heeft onderzocht en overwogen naar aanleiding van gehoren van asielzoekers in een vergelijkbare situatie. Dit overzicht stelt de Staatssecretaris in staat die beoordeling vergelijkenderwijs en aldus geobjectiveerd te verrichten. De rechter is niet in staat de geloofwaardigheid op vergelijkbare wijze te beoordelen.

Zie:
- *AbRS, 27 januari 2003, 200206297/1, r.o. 2.4.7 en 2.4.8, JV 2003/103.*

3.15 Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000, afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Mitsdien is het aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de Staatssecretaris aannemelijk te maken. Het is niet aan de Staatssecretaris om de verklaringen van de vreemdeling gemotiveerd te weerleggen.

Zie:
- *AbRS, 22 november 2006, 200604397/1, JV 2007/36.*

07-09-2007 16:58 VAN NAAR VI P.010

Het is niet aan de Staatsecretaris om aannemelijk te maken dat die feiten en omstandigheden er niet zijn.

Zie:
- AbRS. 13 september 2002. 200204308/1, r.o. 2.3, JV 2002/387;
- AbRS. 15 juli 2003, 200302083/1, r.o. 2.2.6;
- AbRS. 17 mei 2004. 200402362/1,r.o. 2.1.

Het is niet aan de Staatssecretaris om de asielmotieven van de vreemdeling met vragen aan het licht te brengen of nader aan het licht te brengen.

Zie:
- AbRS, 28 december 2001, 200105344/1, JV 2002/73;
-AbRS, 2 maart 2005, 200407921/1.

Ten slotte is het niet aan de Staatssecretaris om de verklaringen van de vreemdeling gemotiveerd te weerleggen.

Zie:
- AbRS. 22 november 2006, 200604597/1, JV 2007/36;
- AbRS.22 november 2006, 200505360/1.

3.16 Het gaat bij de beoordeling van het asielrelaas veelal niet om de vraag, of en in hoeverre de verklaringen over de feiten die de vreemdeling aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moet worden aangenomen. De vreemdeling is immers veelal niet in staat en van hem kan ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn relaas met overtuigend bewijsmateriaal te staven.

Bij de beoordeling van het asielrelaas zal het vaak gaan om door de vreemdeling gestelde doch niet gestaafde feiten. Naar het oordeel van uw Afdeling behoort de beoordeling of en in hoeverre bij de beslissing op de aanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas gestelde, doch niet gestaafde feiten tot de primaire verantwoordelijkheid van de Staatssecretaris.

Zie:
- AbRS, 9 september 2005, 200504671/1, rov. 2.1.2.

3.17 De wijze waarop die verklaringen door de Staatssecretaris zijn opgevat, dient door de rechter terughoudend te worden getoetst. De maatstaf daarbij is dan ook niet of de interpretatie van die verklaringen door de Staatssecretaris overeenstemt met die door de rechtbank, maar of grond bestaat voor het oordeel dat de Staatssecretaris niet in redelijkheid tot die interpretatie van de verklaringen kon komen.

Zie:
- AbRS. 21 augustus 2003. 200303336/1, r.o. 2.3.1, JV 2003/118.

De in acht te nemen terughoudendheid betreft aldus de vraag, hoe de verklaringen van de vreemdeling moeten worden begrepen en wat deze daarmee aan feiten en omstandigheden aannemelijk heeft gemaakt.

3.18 De besluitvorming moet voldoen aan de eisen van met name zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt en de rechter moet de besluitvorming daaraan toetsen.

Zie:
- AbRS, 27 januari 2003, 200206287/1, JV 2003/103.

Daarbij dient de rechter zonder terughoudendheid te toetsen of het standpunt van de Staatssecretaris inzake de door hem gesignaleerde tekortkomingen in het relaas berust op een zorgvuldig onderzoek en een deugdelijke motivering. Indien dat het geval is, staat vervolgens ter beoordeling of de Staatssecretaris in redelijkheid op grond van die *tekortkomingen tot ongeloofwaardigheid van het relaas dan wel gedeelten* ervan heeft kunnen concluderen. Bij die toetsing dient de rechter zich terughoudend op te stellen.

Zie:
- AbRS, 22 november 2005, 200504621/1.

3.19 In strijd met het hierboven geschetste toetsingskader heeft de rechtbank in de rechtsoverwegingen 10 tot en met 14 afzonderlijke onderdelen van de asielrelazen uit hun samenhang gelicht, tegen het licht gehouden en tegenover het oordeel van de Staatssecretaris haar eigen oordeel in de plaats gesteld.

Toelichting op grief 2

3.20 De rechtbank overweegt in rechtoverweging 10 voorts ten onrechte dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat er sprake is van onderling *tegenstrijdige verklaringen, nu verweerster niet nader is bevraagd omtrent* de aard en de omvang van deze problemen, te meer gelet op wat algemeen *bekend is omtrent het lot van personen van gemengde afkomst uit* Armenië.

Blijkens pagina 6 van het rapport van nader gehoor van 17 december 2006 is aan verweerster gevraagd wanneer de problemen van de heer zijn begonnen en van welke aard deze waren en heeft zij deze vragen beantwoord. De overweging van de rechtbank dat de Staatssecretaris verweerster hieromtrent nader had moeten bevragen getuigt derhalve van een onjuiste rechtsopvatting.

Onder verwijzing naar de verklaringen van verweerster, de verklaringen van de heer en het gestelde in de zienswijze heeft de Staatssecretaris gemotiveerd overwogen dat er sprake is van onderling tegenstrijdige verklaringen. Bij de beoordeling van onderling tegenstrijdige verklaringen is het niet aan de Staatssecretaris om te onderzoeken wie de waarheid spreekt.

Zie:
- AbRS, 30 augustus 2006, 200603078/1.

De rechtbank heeft nagelaten om de aan dit oordeel ten grondslag gelegde *motivering terughoudend te toetsen en heeft hiervoor het oordeel van* verweerster tot het hare gemaakt; zonder aan te geven waarom het oordeel van de Staatssecretaris onvoldoende zou zijn gemotiveerd.

De enkele omstandigheid dat de verklaring van verweerster met betrekking tot het tijdstip waarop de heer zijn land van herkomst verlaten heeft nauwkeurig overeenstemt met de verklaring van de heer , kan aan de aan de rechtbank ter toetsing voorliggende besluitvorming niet afdoen.

Toelichting op grief 3

3.21 In rechtsoverweging 11 overweegt de rechtbank ten onrechte dat het enkele feit dat de heer heeft verklaard dat zijn huwelijk met verweerster was beëindigd, niet zonder meer betekent dat verweerster hieromtrent onjuist verklaart, omdat niet uit te sluiten valt dat de heer de feitelijke situatie verwart met de formele situatie. Voorts wordt ten onrechte overwogen dat het niet onaannemelijk is te achten dat de heer niet wist van de geboorte van verweerder; de zoon van verweerster.

Onder verwijzing naar de verklaringen van verweerster, de verklaringen van de heer en het gestelde in de zienswijze heeft de Staatssecretaris gemotiveerd overwogen dat verweerster ongeloofwaardig heeft verklaard omtrent de gestelde contacten met de heer na 1986 en het niet op de hoogte zijn van de geboorte van verweerder bij de heer Tonojan.

De rechtbank heeft nagelaten om de aan dit oordeel ten grondslag gelegde motivering terughoudend te toetsen en heeft hiervoor het oordeel van verweerster tot het hare gemaakt, zonder aan te geven waarom het oordeel van de Staatssecretaris onvoldoende zou zijn gemotiveerd.

De Staatssecretaris verwijst in dit verband naar twee uitspraken van uw Afdeling waarin wordt overwogen dat niet bepalend is of een feit of omstandigheid niet kan worden uitgesloten.

Zie:
- AbRS, 25 maart 2002, 200201461/1, r.o. 2.3.2, JV 2002/151;
- AbRS, 21 november 2002, 200205141/1, JV 2003/16.

Toelichting op grief 4

3.22 In rechtsoverweging 12 overweegt de rechtbank ten onrechte dat verweerster een allerminst onaannemelijke verklaring heeft gegeven voor het noemen van een andere straat dan de heer aangezien zij stelt dat de winkel op de hoek van beide straten is gelegen en heeft de rechtbank de bewijslast in deze ten onrechte op de schouders van de Staatssecretaris gelegd.

Onder verwijzing naar de verklaringen van verweerster, de verklaringen van de heer en het gestelde in de zienswijze heeft de Staatssecretaris gemotiveerd overwogen dat verweerster ongeloofwaardig heeft verklaard omtrent de juiste ligging van de winkel waar de heer werkzaam was.

De rechtbank heeft nagelaten om de aan dit oordeel ten grondslag gelegde motivering terughoudend te toetsen en heeft hiervoor het oordeel van verweerster tot het hare gemaakt, zonder aan te geven waarom het oordeel van de Staatssecretaris onvoldoende zou zijn gemotiveerd.

Met betrekking tot het oordeel dat de Staatssecretaris had dienen te onderzoeken of er objectieve bewijzen zijn die de verklaringen weerspreken en dat de Staatssecretaris niet kan stellen dat verweerster met gegevens moet komen die haar lezing onderbouwen, volstaat de Staatssecretaris met te verwijzen naar paragraaf 3.10 van dit geschrift. Het is aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de Staatssecretaris aannemelijk te maken. Het is niet aan de Staatssecretaris om de verklaringen van de vreemdeling gemotiveerd te weerleggen. Dit heeft de rechtbank miskend.

Toelichting op grief 5

3.23 In rechtsoverweging 13 heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de Staatssecretaris onvoldoende heeft onderbouwd waarom het ongeloofwaardig is te achten dat verweerster eerst twee jaar nadat zij bij de oom van de heer had geïnformeerd waar de heer gebleven was, aangezien zij immers heeft verklaard lange tijd door die oom in het ongewisse is gelaten omtrent de verblijfplaats van de heer en dus niet eerder aanleiding zag zich tot de politie te wenden.

Onder verwijzing naar de verklaringen van verweerster en het gestelde in de zienswijze heeft de Staatssecretaris gemotiveerd overwogen dat het ongeloofwaardig is te achten dat verweerster pas twee jaar na diens vermissing naar de politie te gaan om aangifte te doen en inlichtingen in te winnen.

De rechtbank heeft nagelaten om de aan dit oordeel ten grondslag gelegde motivering terughoudend te toetsen en heeft hiervoor het oordeel van verweerster tot het hare gemaakt, zonder aan te geven waarom het oordeel van de Staatssecretaris onvoldoende zou zijn gemotiveerd.

De Staatssecretaris verwijst ook in dit verband naar de reeds gememoreerde uitspraken van uw Afdeling waarin wordt overwogen dat niet bepalend is of een feit of omstandigheid niet kan worden uitgesloten.

Zie
- AbRS, 25 maart 2002, 200201461/1, r.o. 2.3.2, JV 2002/151;
- AbRS, 21 november 2002, 200205141/1, JV 2003/16.

3.24 Voorts heeft de rechtbank in deze rechtsoverweging ten onrechte overwogen dat het niet denkbeeldig is dat de betreffende politie-ambtenaren zich de heer goed konden herinneren, gelet op hetgeen de heer door de politie is aangedaan en berust de stelling van de Staatssecretaris enkel op vermoedens.

In het bestreden besluit heeft de Staatssecretaris deze overweging laten vallen, door te overwegen dat, wat er ook van zij, het geen dragende overweging betreft om tot een ander besluit te komen. De rechtbank heeft dit miskend.

Grief 6

3.25 In rechtsoverweging 14 heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de Staatssecretaris de tegenwerping dat het ongeloofwaardig is te achten dat verweerder is ontvoerd onvoldoende heeft onderbouwd, te meer nu zijn verklaring op een groot aantal details strookt met hetgeen verweerster heeft verklaard.

Onder verwijzing naar de verklaringen van verweerder en het gestelde in de zienswijze heeft de Staatssecretaris gemotiveerd overwogen dat het ongeloofwaardig is te achten dat verweerder op 23 augustus 2005 het slachtoffer van ontvoering en mishandeling is geworden.

De rechtbank heeft nagelaten om de aan dit oordeel ten grondslag gelegde motivering terughoudend te toetsen en heeft hiervoor haar eigen oordeel in de plaats gesteld, zonder aan te geven waarom het oordeel van de Staatssecretaris onvoldoende zou zijn gemotiveerd.

Grief 7 en 8

3.26 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 15 en 16. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan

4 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 27 september 2006 ingestelde beroep.

's-Hertogenbosch, 7 september 2007

De Staatssecretaris van Justitie,

Gemachtigde

Mr. R.J.M.F.P. Wouters, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Procesvertegenwoordiging
Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch
telefoon 073 888 3091
telefax 073 888 3086